

D ů v o d y:

Jak blíže doličeno v rozhodnutí čís. 3057 sb. n. s., platí v řízení o určení odškodného podle §§ 22 až 34 železničního vyvlastňovacího zákona ze dne 18. února 1878 čís. 30 ř. zák. o přípustnosti opravných prostředků předpisy nesporného řízení. Lze proto v tomto řízení podle § 46 (2) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. podati do souhlasných usnesení nižších soudů dovolací rekurs jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. O takový rekurs jde v tomto případě a podává jej stěžující si československý stát, jak výslovně v rekursu uvádí, pro neúplnost řízení, rozpor se spisy a pro nesprávné ocenění postránce skutkové i právní. Neúplnost řízení a nesprávné ocenění postránce skutkové i právní není však, jak již uvedeno, důvodem k dovolacímu rekursu podle § 46 (2) zák. č. 100/1931 sb. z. a n. a nelze se proto obíratí příslušnými vývody dovolacího rekursu. Rozpor se spisy spatřuje stěžovatel v tom, že rekursní soud nepřihlížel k vyšetřené okolnosti, že v sousedství vyvlastněného pozemku byly prodávány pozemky za cenu nižší než 10 Kč za m². Než tato okolnost byla známa rekursnímu soudu, neboť sám dal doplniti řízení v tomto směru, a přes to právě tak jako prvý soud uznal za přiměřenou cenu 10 Kč za m². Nelze proto vytýkati napadenému usnesení, že se ocitá v rozporu se spisy, nýbrž jde jen o zákonem připuštěné volné ocenění hodnoty vyvlastněného pozemku, jež nepodléká při souhlasných rozhodnutích nižších soudů přezkumu nejvyššího soudu.

Čís. 13032.

Sudiště podle § 87 a) j. n.

Pro počítání dvouleté lhůty od poslední objednávky jest rozhodný den podání žaloby, nikoliv doba, kdy uplatněn důvod příslušnosti podle § 87 a) j. n. ve sporu.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1933, R I 1062/33.)

Žalobu, již se domáhala žalující akciová společnost na žalovaném obchodníku zaplacení z objednávek, posléze ze dne 2. listopadu 1929 a 27. listopadu 1929, zadala žalobkyně dne 31. října 1931 na okresním soudě v P., odůvodňujíc místní příslušnost dovolaného soudu ustanovením § 87 a) j. n. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Správné jsou vývody stížnosti, pokud se v nich poukazuje k tomu, že napadené usnesení uvádí, že nelze použití § 87 písm. a) j. n., poněvadž od poslední objednávky nesmí uplynouti více než dva roky. Nepopřeno je totiž, že žaluje akciová společnost, tedy protokolovaná obchodní společnost a že žalován je obchodník, že jde o pohledávku žalobkyně z prodeje, k němuž došlo v oboru jejího obchodu, dále předloženými listinami je prokázáno, že objednávky i odeslání (příjetí) zboží jsou prokázány listinami a že poslední

dvě objednávky jsou jedna z 2. listopadu 1929 a druhá z 27. listopadu 1929, takže neuplynuly ještě dva roky do doby, kdy byla žaloba podána (31. října 1931). Jsou zde tudíž dány všechny předpoklady pro použití § 87 písm. a) j. n., na který se žalující strana k odůvodnění příslušnosti odvolává.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Otázka místní příslušnosti podle § 87 a) j. n. byla rekursním soudem správně posouzena a důvody napadeného usnesení nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu. Nemá opory v zákoně tvrzení rekurentovo, že pro počítání dvouleté lhůty od poslední objednávky není rozhodující den podání žaloby, nýbrž že rozhoduje, kdy uplatněn důvod příslušnosti podle § 87 a) j. n. ve sporu. Záleží jen na tom, aby okolnosti, opodstatňující příslušnost soudu podle tohoto ustanovení, byly tu v době podání žaloby, a nesejde na tom, že žalobkyně jimi neodůvodnila již v žalobě příslušnost, poněvadž nemohla věděti, jaké stanovisko žalovaný zaujme k žalobnímu tvrzení, zejména z jakého důvodu vznese námitku místní nepřislušnosti (rozh. č. 4778 sb. n. s.).

Rekursní soud, zhodnotiv korespondenci, zjistil, že objednávky zboží i jeho převzetí (odeslání), jehož cena je žalována, jsou prokázány listinami, a že od posledních dvou objednávek do dne podání žaloby neuplynuly dva roky. Pokud rekurent toto zjištění napadá z důvodu, že nebylo prokázáno, že vlastnoručně podepsal objednávky jakož i ostatní korespondenci, brojí tím nepřipustně proti hodnocení důkazů rekursním soudem, zejména, když u soudu první stolice vadnost listinných důkazů z toho důvodu neuplatňoval. Poněvadž byly splněny i ostatní podmínky § 87 a) j. n., právem zamítl rekursní soud námitku místní nepřislušnosti.

Čís. 13033.

Provozována-li pod ohlášenou firmou veřejné obchodní společnosti živnost bankovní a směnářská již před účinností zákona ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n., nelze pokládati společnost za nový peněžní podnik provozující živnost bankovní a směnářskou, byť i nebyla protokolována.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1933, R I 1099/33.)

Rejstříkový soud usnesením ze dne 31. března 1933 zamítl pro tentokrát opověď veřejné obchodní společnosti s předmětem podniku »veškeré obchody bankéřské«. D ů v o d y: Podle § 19. zákona ze dne 2. března 1933 čís. 44 sb. z. a n., zakázáno jest do 31. prosince 1934 zříditi nový peněžní podnik (čl. LII. zák. čís. 54/32 sb. z. a n.), pokud se týče počítí s provozováním živnosti bankovní. V projednávaném případě jde o veřejnou obchodní společnost, jejímž předmětem podniku jest podle opovědi provozování veškerých bankéřských obchodů. Vzhledem k ustanovení § 19 zák. čís. 44/33 sb. z. a n., jenž